

Inheemse Uitingen van Bijbels Geloof

Door Gavriel Gefen

(Oorspronkelijke titel: *Indigenous Expressions of Biblical Faith*)

De God van Israël schiep de mens naar Zijn beeld. Hij gaf ons allen een andere taal en verspreidde ons over de hele wereld. Onze God gaf elk mens de kennis en wijsheid om te overleven op elke plek op aarde. Zijn Hand is altijd aanwezig geweest in elk van onze geschiedenissen.

Geen enkel volk is zonder God. Misschien is Hij onbekend voor hen en dienen ze Hem niet. Hij is wel in hun midden. Veel expressies van het leven en geloof zijn door God gegeven. Het kan zijn dat we ze niet op de juiste manier gebruiken, of dat we Hem er niet mee eren zoals dit oorspronkelijk bedoeld was. Toch betekent dit niet direct dat ze goddeloos of onbijbels zijn.

Elk volk en elke plek op aarde heeft onmiskenbare karakteristieken met dito overeenkomstige expressies. Onze Schepper maakte ons en deze plekken tot eer van Hem. De hele aarde is vol van Zijn glorie. Hij verlangt ernaar om door ons gediend en verheerlijkt te worden, in en door de Schepping.

Gescheiden door Taal en Locatie

Genesis 11:1–9

1 Ooit werd er op de hele aarde één enkele taal gesproken. 2 Toen de mensen in oostelijke richting trokken, kwamen ze in Sinear bij een vlakte, en daar vestigden ze zich. 3 Ze zeiden tegen elkaar: ‘Laten we van klei blokken vormen en die goed bakken in het vuur.’ De kleiblokken gebruikten ze als stenen, en aardpek als specie. 4 Ze zeiden: ‘Laten we een stad bouwen met een toren die tot in de hemel reikt. Dat zal ons beroemd maken, en dan zullen we niet over de hele aarde verspreid raken.’ 5 Maar toen daalde de HEER af om te kijken naar de stad en de toren die de mensen aan het bouwen waren. 6 Dit is één volk en ze spreken allemaal één en dezelfde taal, dacht de HEER, en wat ze nu doen is nog maar het begin. Alles wat ze verder nog van plan zijn, ligt nu binnen hun bereik. 7 Laten Wij naar hen toe gaan en spraakverwarring onder hen teweegbrengen, zodat ze elkaar niet meer verstaan. 8 De HEER verspreidde hen van daar over de hele aarde, en de bouw van de stad werd gestaakt. 9 Zo komt het dat die stad Babel heet, want daar bracht de HEER verwarring

Een paar generaties na Noach en de vloed, was de mensheid nog steeds verenigd als één volk met één taal. In de context van uniformiteit kwam dat volk samen om een toren te bouwen om hun eigen naam te vestigen. Ze wilden hun eenheid bezegelen en veilig stellen door middel van een door mensenhanden gemaakt bouwwerk, in plaats van door God. De Bijbel vertelt ons dat de Heer van tevoren zag waar dit naar toe zou leiden en Hij ingreep om dit te voorkomen. Hij koos ervoor de mensheid te scheiden in verschillende volkeren met verschillende talen, en ons te verspreiden over de gehele aarde.

Toch was dit niet als straf voor de mensheid bedoeld. Na de vloed immers, werden Noach en zijn zonen opgedragen om de aarde te vullen (Gen. 9:1). Dus het was Gods plan om de mensen over de aarde te verspreiden. Het was Zijn plan en niet een straf voor de zonde.

Openbaring 7:9–10

9 Hierna zag ik dit: een onafzienbare menigte, die niet te tellen was, uit alle landen en volken, van elke stam en taal. In het wit gekleed en met palmtakken in hun hand stonden ze voor de troon en voor het lam. 10 Luid riepen ze: ‘De redding komt van onze God die op de troon zit en van het lam!’

In Genesis zien we dat God de mensheid verdeelde in verschillende volkeren met elk een eigen taal, en dat God ons over de gehele wereld verspreidde. In Openbaringen zien we, dat Hij ons uiteindelijk allemaal bijeenbrengt en wij één zijn in aanbidding voor Hem. Toch blijft de onderscheiding van de unieke volkeren bestaan, ieder met eigen taal zoals hij ons verspreid had.

De Heer koos ervoor om ons over de aarde te verspreiden. En zo kwamen we te wonen in delen van de wereld die erg van elkaar verschilden. Sommige mensen kwamen te wonen op plekken waar het erg warm was en anderen waar het erg koud was. Sommigen kwamen te wonen op plekken die droog waren en anderen in vochtige gebieden. Anderen kwamen te wonen op hooggelegen gebieden of op een plaats die op of onder zeeniveau lag. Sommigen vonden hun plek in gebieden vlakbij de evenaar, waar het 12 uur licht is en 12 uur donker is gedurende het hele jaar. Anderen kwamen te wonen in gebieden ver van de evenaar, waardoor de seizoenen erg uiteen kunnen lopen. Hier komen in het midden van de winter of zomer perioden voor waar de zon niet opkomt of onder gaat. De natuurlijke omgeving op deze plekken, zoals het weer en de flora en fauna vragen om specifieke kennis en vaardigheden om te kunnen overleven. Ja, onze Schepper bracht elke bevolkingsgroep naar een bepaalde plek, waar hij hen het rentmeesterschap over deze plek toevertrouwde. Hij gaf elk van hun de kennis en de wijsheid om daar te leven.

We woonden allen in onze eigen woonplaatsen gescheiden van elkaar. Door de jaren heen ontwikkelde elke bevolkingsgroep zijn eigen geschiedenis. Sommige van ons kwamen te wonen in de nabijheid van andere volken, met wie we in conflict kwamen. Met als gevolg eeuwenlange geschillen, bloedvergieten en lijden. Anderen kwamen te wonen met volken waar ze het goed mee konden vinden en waar ze eeuwenlang in vrede mee samenwoonden. Sommige volken hadden veel contact met elkaar en anderen leefden in compleet isolement en zagen niemand anders dan hun eigen volk. Veel volkeren werden nu en dan geconfronteerd met natuurrampen zoals overstromingen, aardbevingen, wervelstromen en branden. Sommigen maakten deze voortdurend mee, anderen nooit.

Gedurende de jaren ontdekte elke bevolkingsgroep zijn hoogte- en dieptepunten in hun eigen geschiedenis. Elk volk herdacht zijn beste en slechtste tijden en gaf dit door aan de volgende generatie. We gebruiken de verhalen van ons verleden om de basisprincipes van het leven te onderwijzen aan onze kinderen. We herinneren de beste en slechte persoonlijkheden van ons volk. We eren sommigen van hen en verachten anderen. We koesteren de herinnering van die individuen die de wijsheid van God hebben gekregen om ons te leren volharden op de plekken waar we door God naartoe waren gebracht. We eren de personen die ons naar successen en overwinningen hebben geleid.

Deze verschillen in omgeving en geschiedenis zorgden voor de ontwikkeling van uiteenlopende manieren van het vieren van de seizoenen en gebeurtenissen, uniek voor de plek. Onze manier van het vieren van gebeurtenissen in de levenscyclus is van generatie op generatie doorgegeven binnen ons volk.

De kinderen van Israël zijn ook gebracht naar een land. Aan ons, het Joodse volk, is

ook een plek toevertrouwd. Dit was beloofd aan Abraham, Isaak en Jakob. Mozes, die ons terugbracht naar dit land, had wijsheid gekregen om ons te onderwijzen over het leven en onze expressies van geloof. Deze begrippen en uitdrukkingen waren specifiek van belang voor deze plaats, vernoemd naar onze voorvader Israël. De gewoontes en tradities die Mozes aan ons had doorgegeven, stonden ook in directe verbinding met de gemeenschappelijke geschiedenis van ons volk. Deze manier van het uitdrukken was niet alleen aan ons *gegeven*, maar in feite aan ons opgelegd om ze op te volgen.

Israël's Feesten van Opgang

Pesach (Pasen), Shavuot (het Wekenfeest, Pinksteren) en Sukkot (het Loofhuttenfeest) zijn de drie belangrijkste feesten in Israël, waarbij het volk wordt opgedragen om op te gaan naar de tempel in Jeruzalem. Elk van deze feesten hoort bij een gebeurtenis in de geschiedenis van ons volk Israël en bij de landbouwcyclus van het land Israël waarin we leven. Deze drie feesten zijn dus onlosmakelijk verbonden met onze geschiedenis en ons land.

Het belangrijkste wat deze feesten beogen is om te gedenken en om onze kinderen te onderwijzen. Pesach is een tijd om onze bevrijding van slavernij in Egypte te gedenken. We gedenken het Paaslam, het bloed op de deurposten en de dood van de eerstgeborenen. We *gedenken* hoe we bevrijd werden en we *leren* het aan onze kinderen.

Vijftig dagen later is Shavuot (het Wekenfeest, Pinksteren). Een tijd die ons herinnert aan de tijd dat God een ontmoeting met ons had in de Sinaï. Daar gaf Hij ons Zijn Woord, en bekrachtigde ons om een nieuwe toekomst met Hem te hebben door middel van een verbond met Hem.

Sukkot (het Loofhuttenfeest) is een tijd om te gedenken dat we veertig jaar door de woestijn dwaalden. We hadden geen land en woonden in tijdelijke onderkomens. We vieren met het Loofhuttenfeest niet alleen dat God ons naar het land van Israël bracht en ons de mogelijkheid gaf om permanente huizen te bouwen, maar ook dat Hij het beloofde land uitkoos als rustplaats voor Hemzelf te hebben en als plaats waar Hij onder ons kon wonen. In de Tempel, die was gebouwd als vervanging voor de tijdelijke Tabernakel, was Zijn voelbare Goddelijke aanwezigheid.

De drie Feesten van Opgang zijn ook verbonden met de landbouwcyclus van het Land Israël. Pesach is het lentefestival dat het begin van de oogst aankondigt. Het ongezuurde brood dat we eten tijdens Pesach, is gemaakt van ingrediënten van de vorige oogst. Pas na deze maaltijd wordt het eerste nieuwe graan geoogst. Twee dagen na de Pesachmaaltijd wordt de eerste schoof geofferd aan de Heer, tijdens het feest van de Ongezuurde Broden.

Vijftig dagen later tijdens het Wekenfeest wordt de afronding van het eerste deel van de oogst gevierd: het Feest van de Eerstelingen van de oogst. Gedurende dit feest worden de broden, die gemaakt zijn van het eerste graan van de nieuwe oogst, geofferd aan de Heer.

In de herfst is het Loofhuttenfeest de viering van het volbrengen van de oogst en van alle dingen. Het is het Feest van het Bijeenbrengen, nadat alles van de velden is geoogst.

Net als Israël hebben ook andere volken feesten die gerelateerd zijn aan specifieke gebeurtenissen en het land waarin zij wonen. Zij gedenken ook hun verleden en leren het aan hun kinderen. Ze markeren de seizoenen van het jaar en de tijd van oogsten van de plaatsen waarin zij leven. En het is goed dat men hiermee doorgaat.

Diegenen die de Enige God en Vader kennen en dienen en Zijn Zoon volgen, zouden door moeten gaan met herdenken van het leven en het land van hun volk. Ze zouden hun goede tijden moeten vieren en hun slechte tijden niet moeten vergeten. Het is goed om te herinneren wat God deed in hun verleden.

Wanneer een man of vrouw van een inheemse stam uit het tropische regenwoud van het Amazonegebied gaat geloven in Jeshua (Hebreeuws voor Jezus), verliest deze niet opeens zijn/haar achtergrond en verleden. Ze worden niet spontaan overgebracht naar het Midden-Oosten om daar in een nieuw land te wonen. Ze blijven bewoners van het regenwoud, met een manier van leven die past bij de plaats waar ze wonen en de geschiedenis van hun volk. Zouden deze mensen na hun bekering delen van het regenwoud moeten vrijmaken voor het verbouwen van graan als voorbereiding voor Israël's landbouwcyclus om zo de feesten mee te kunnen vieren? Denkt u dat dit de bedoeling is? Natuurlijk niet. We moeten het belang onderkennen en bevestigen dat ze als gelovigen het land en de geschiedenis eerbiedigen samen met hun eigen volk.

Israël's drie Feesten van Opgang doelen allemaal op de toekomstige vervulling van het Nieuwe Verbond, dat gedeeld wordt met de niet-Joodse volken. Tijdens Pesach werd Jeshua ons Paaslam. Tijdens het Wekenfeest werden de eerste zendelingen (apostelen) bekrachtigd door de Heilige Geest van God om uit te gaan naar de oogstvelden van de wereld. Het Loofhuttenfeest spreekt over een tijd in de toekomst wanneer de voltooiing van de oogst zal plaatsvinden — het binnenhalen van de natiën.

Nergens in de Schrift staat een bevel dat de natiën de feesten van Israël moeten vieren. Er is één schriftgedeelte in het boek van de profeet Zacharia (14:16 –19) dat spreekt over de Laatste Dagen wanneer alle natiën van de wereld elk jaar vertegenwoordigd moeten zijn in Jeruzalem tijdens het Loofhuttenfeest. Dit gedeelte zegt dus niet dat de natiën het Loofhuttenfeest moeten vieren, maar alleen dat elke natie aanwezig moet zijn. Sommige mensen geloven dat het belangrijk is dat alle natiën vertegenwoordigd moeten zijn in Jeruzalem, om de volheid van de oogst van de natiën uit te drukken.

Nieuwe gelovigen zijn geadopteerd en 'geënt' in de familie van geloof, ontstaan door Abraham. Door deze adoptie in de gemeenschap, is er een rijk geestelijk erfdeel dat elke gelovige erft. Dit erfdeel is inclusief de boodschap van Gods Woord, welke als eerste is gegeven aan de mensheid door Israël. Hierbij horen ook de vele aspecten van verlossing welke worden geïllustreerd en aangekondigd in de feesten van Israël.

Andere volken die ook graag de feesten en tradities van Israël willen houden zijn welkom om dit te doen, maar ze zijn dit niet verplicht. Men heeft de vrijheid om hiervoor te kiezen, maar de apostel Paulus leert de volken duidelijk dat ze hiertoe geen verplichting hebben. Hij stelt de volken niet alleen vrij van enige verplichting maar waarschuwt hen zelfs *tegen* het omarmen van deze tradities van het Israëliëse volk. Er is zeker veel te leren wanneer je deze feestdagen meeviërt. Als men er echter voor kiest om dit op reguliere basis te doen, dan moet men voorzichtig zijn dat ze niet de expressies en tradities van hun eigen volk vervangen. Ze zouden nog steeds hun eigen culturele erfgoed moeten eerbiedigen.

Diversiteit in Uitingen van het Leven

Wat is cultuur? Het is de taal die we spreken, het is muziek en dans, het is de kleding die we dragen en het voedsel dat we eten. Cultuur is de gezamenlijke geschiedenis die we hebben als volk. Het zijn de vieringen van het jaar, van de seizoenen en van

de natuur. Het is de manier waarop we de gebeurtenissen in de levenscyclus vieren met onze familie en dierbaren. Het is het land dat we als volk samen in beheer hebben. Dit zijn de algemene kaders waarbinnen een volk met elkaar communiceert. Al deze dingen vormen een cultuur. Het is het raamwerk waar leden van een stam of natie hun levens delen.

De gehele mensheid is gemaakt naar het beeld van God. Er is iets van de Schepper te vinden in de geest, ziel en lichaam van elk mens. Wanneer de mensheid verlangt naar haar Schepper, dan komt dat tot uiting op een manier die verwijst naar Hem. Er is een verlangen in elk van ons dat teruggaat naar Hem, Die onze Bron is. Alle volkeren stammen af van Noach. Na de zondvloed werd de aarde herbevolkt door zijn zonen die de voorvaders van ons allen werden. Elk ras deelt deze zelfde voorvader Noach, die de Enige God en Schepper van ons allen kende en diende. Al de verschillende culturen van de hele wereld zijn ontwikkeld vanuit deze gezamenlijke herkomst. De meeste culturen hebben een traditioneel geloof in een Schepper die de hele wereld maakte. Vele culturen hebben ook een overlevering die spreekt over een grote overstroming. Dus hoewel alle culturen kleurrijk en verschillend zijn, er zijn nog steeds overeenkomsten die uitdrukking geven aan ons gezamenlijke begin en aan een uiteindelijk gedeelde toekomst.

Alle culturen hebben sterke punten en zwakke punten. Ook is elke cultuur besmet door de zonde van de mens. Zo zien we bijvoorbeeld dat zelfs een groot deel van de culturele aspecten die gegeven zijn aan Israël in de Bijbel, gedurende de jaren zijn besmet door trots en arrogantie. Maar wanneer we onvolmaaktheden tegenkomen in onze cultuur, zouden we niet als reactie hierop de hele cultuur moeten verwerpen. We zouden juist de aangetaste aspecten moeten reinigen en herstellen. We zouden datgene, wat in onze cultuur misbruikt is, moeten verbeteren zodat we dit weer op een goede manier kunnen gebruiken, in plaats van weggooien. Ontdekken wat die unieke krachten zijn in onze culturen, niet negeren maar reinigen en aanwenden, zodat ze in volheid gebruikt kunnen worden.

De meeste, zo niet alle, culturen hebben muziekinstrumenten. Deze worden gebruikt bij gezangen van levensverhalen en liefdesliederen. Sommige van deze instrumenten worden ook gebruikt tijdens aanbidding en religieuze ceremonieën. Wanneer een instrument wordt gemaakt voor het gebruik in ceremonieën, is het gebruikelijk voor de maker om het product op te dragen of in te zegenen. Dit kan zijn aan de geesten waar hij in gelooft (inclusief afgoden, voorouders en meerdere goden) of aan hun beeld van een schepper. Wanneer iemand met een dergelijke achtergrond tot geloof in Jeshua komt, zou de vervaardiging en gebruik van deze volksinstrumenten gewoon door moeten gaan. Ze zouden een nieuwe fluit of trommel, of welk instrument ze dan ook bespelen, moeten maken en die dan dit keer opdragen aan de Heer. Door dit te doen, blijven ze Hem de Schepper noemen, maar nu met een nieuw begrip van Wie die Schepper is.

Romeinen 1:18–25

18 En vanuit de hemel openbaart Gods toorn zich over al het kwaad en onrecht van hen die met hun onrechtvaardigheid de waarheid geweld aandoen. **19** Want wat een mens over God kan weten is hun bekend omdat God het aan hen kenbaar heeft gemaakt. **20** Zijn onzichtbare eigenschappen zijn vanaf de schepping van de wereld zichtbaar in zijn werken, zijn eeuwige kracht en goddelijkheid zijn voor het verstand waarneembaar. Er is niets waardoor zij te verontschuldigen zijn, **21** want hoewel ze God kennen, hebben ze hem niet de eer en dank gebracht die hem toekomen. Hun overpeinzingen zijn volkomen zinloos en hun onverstandig hart is verduisterd. **22** Terwijl ze beweren wijs te zijn, zijn ze dwaas **23** en hebben ze de majesteit van de onvergankelijke God

ingewisseld voor beelden van vergankelijke mensen, vogels, lopende en kruipende dieren. 24 Daarom heeft God hen in hun lage begeerten uitgeleverd aan zedeloosheid, waarmee ze hun lichaam onteren. 25 Ze hebben de waarheid over God ingewisseld voor de leugen; ze vereren en aanbidden het geschapene in plaats van de schepper, die moet worden geprezen tot in eeuwigheid. Amen.

Er zijn vele gelovigen onder tribale groepen, die nieuwe handgemaakte volksinstrumenten of traditionele kleding maken en ze opdragen aan Jeshua. Traditionele voorwerpen, oorspronkelijk bedoeld om een voorouder, geest of afgod te eren, worden nu gemaakt om de God van Israël te aanbidden. Iets dat voorheen gebruikt werd met als doel om de schepping in plaats van de Schepper te verheerlijken, wordt op deze manier hersteld voor de oorspronkelijke bedoeling. Wanneer iemand tot eer van de Heer dit instrument bespeelt, kijkt de Heer naar het hart van de muzikant en niet naar het instrument zelf. Een bepaald soort trommel kan gebruikt zijn met een verkeerd doel of om een verkeerde persoon te eren. Echter, dit zorgt er niet voor dat het instrument zelf onbijbels of goddeloos is. Het instrument is gewoon op een verkeerde manier gebruikt. Het is goed om te zoeken naar een goede, goddelijke, bijbelse manier van gebruiken – één die niet tegenstrijdig is met de Schrift.

Wanneer aan nieuwe volgelingen van Jeshua wordt geleerd dat ze hun culturele erfgoed moeten achterlaten, dan wordt er iets heel waardevols van hen gestolen. Door de verwerping van hun culturele levensexpressies creëren ze een afstand tussen hen en hun gemeenschappen en worden zo minder relevant voor degenen om hen heen. Ze verliezen een aantal van de basisvaardigheden in communicatie waarmee hun volk uiting geeft aan liefde, eer en respect voor de ander. Hierdoor worden ze minder vaardig in het effectief overbrengen van hun eigen liefde en Gods liefde aan hun familie en dierbaren. Cultuur is een wezenlijk deel van een volk. Als je de cultuur verwerpt, dan verwerp je ook dat volk.

Wanneer een Joodse man of vrouw het Nieuwe Verbond door Jeshua omarmt, dan betekent dit niet dat ze ophouden met Joods zijn. Zij worden ook niet opeens 50% Joods en 50% Messiaans (volgeling van de Messias of Christus). Ze blijven 100% Joods en zouden nu ook 100% Messiaans moeten gaan worden.

Wanneer een Maori man of vrouw uit Aotearoa (Nieuw Zeeland) opnieuw geboren is in Jeshua de Messias, betekent dit niet dat hij of zij opeens geen Maori meer is. Hij wordt niet 50% Maori en 50% Messiaans (Christen). Hij blijft 100% Maori en groeit geleidelijk naar 100% volgeling van de Messias. Dit is geen tegenstelling.

Onlangs hoorde ik een verhaal van een Mohawk-vriend (Mohawk: een Noord-Amerikaanse indianenstam). Hij werd geconfronteerd met het feit dat iemand zich stoorde aan zijn behoud van de Mohawk cultuur terwijl hij christen was. Hij werd uitgedaagd, "Hoe kan jouw Mohawk-zijn je een betere christen maken?" Hij antwoordde dat het beter is om te zeggen: "Hoe kan Jezus me een betere Mohawk maken?"

De Raad van Jeruzalem

In het boek Handelingen lezen we over een discussie die ontstond tussen de eerste zendelingen. Ze hoorden over de volkeren die christen werden zonder besneden te zijn. Verhalen gingen rond dat deze nieuwe gelovigen ondergedompeld waren in water (gedoopt) en zelfs vervuld werden met de Heilige Geest. De leiders in Jeruzalem konden zich dit niet voorstellen. Wat? Onbesneden heidenen die Jeshua volgen en vervuld zijn met de Heilige Geest? Hoe kon dit gebeuren? Hierdoor

ontstond de vraag. "Is het mogelijk voor iemand uit een ander volk om gered te worden zonder eerst Jood te worden?"

Handelingen 15 vertelt ons over de vergadering van de apostelen in Jeruzalem die werd gehouden om de zaak te bespreken. Terwijl ze spraken en samen de Heer zochten, kwamen ze tot gezamenlijk begrip. Het was niet nodig voor heidenen om eerst Jood te worden, voordat God hen genade kon geven. Ze begonnen in te zien dat de boodschap van verlossing voor de gehele mensheid was. En Paulus bevestigt in zijn brieven dat het eigenlijk gewenst is dat heidenen blijven zoals ze zijn en niet proberen om Joods te worden.

De verspreiding van het Goede Nieuws naar de natiën kwam in een stroomversnelling terecht. Binnen twee generaties was de meerderheid van gelovigen in Jeshua niet-Joods. Een aantal generaties daarna was niet alleen de meerderheid van de gelovigen niet-Joods, maar was ook de meerderheid van de leiders van gelovigen in de wereld niet-Joods. Terwijl de groep van gelovigen onder de volken groeide, werden de religieuze gebruiken steeds minder Joods. Dit hadden de apostelen in Handelingen 15 ook ingezien.

Gedurende de tijd werden niet alleen de gebruiken van de Kerk steeds minder Joods, ook vele van de heidense kerkleiders begonnen zich zelf los te maken van kerkgebruiken die Joodse wortels hadden en hingen de leer aan dat de volken Israël *vervangen* hadden. Gedurende de eerste 300 jaar van de kerkgeschiedenis ontstonden er vele kerkraden en synodes. Deze vergaderingen van kerkleiders waren opgericht om te discussiëren en om de te volgen leer en praktijk van de kerk uit te vaardigen. Sommigen van deze samenkomsten waren alleen bedoeld om regionale problemen op te lossen en om tot overeenstemming te komen. Andere raden bestonden uit belangrijke, autoritaire leiders van verschillende regio's en/of verschillende christelijke stromingen. Pas vanaf 325 N.C. kwam de eerste raad van belangrijke, autoritaire leiders van elke kerkelijke stroming en regio bijeen. In deze groep bevonden zich ook 318 bisschoppen.

In 325 na Christus kwam de Raad van Nicea opgericht door keizer Constantijn bijeen. Dit was de eerste van de zeven Oecumenische Raden, zoals ze later genoemd werden. Gedurende 462 jaar werden de 1^e en 7^e raad beide gehouden in Nicea. Deze zeven vergaderingen vormden de basis van de kerkelijke doctrine, waarop bijna elke Christelijke beweging verder heeft gebouwd. Zelfs de meest protestantse kerken van vandaag de dag baseren een groot deel van hun theologie en uitvoering op deze raden.

Tijdens de afsluiting van de eerste vergadering van de Raad van Nicea, schreef Constantijn een introductiebrief, die bij gekopieerde lijsten van leerstellingen werd gevoegd en aan de vertrekkende kerkleiders werd gegeven. In deze brief verklaarde Constantijn dat de Kerk zich afzijdig moest houden van bemoeienis en associatie met het Joodse volk. Ook stelde hij voor, dat de viering van de opstanding van Jeshua volledig en universeel gescheiden zou moeten worden van Pesach.

"Daarom, we moeten niks gemeen met de Joden moeten hebben, want de Verlosser heeft ons een andere weg laten zien... we hebben het verlangen, geliefde broeders, om ons te af te zonderen van het walgelijke gezelschap van de Joden... Want hoe kunnen we deze Joden volgen die voor zeker verblind zijn door slechtheid. Maar zelfs als dit niet het geval zou zijn, dan heeft u nog de plicht om uw ziel niet te laten bezoedelen door contact met zulke slechte mensen (de Joden)... Het is onze plicht om niets gemeen te hebben met de moordenaars van onze Heer... en om niets gemeen te hebben met de

Joden... Door het unanieme oordeel van ons allen is besloten dat het meest heilige feest Pasen, overal zou moeten worden gevierd op eenzelfde dag, en dat er in iets wat zo heilig is, geen verdeling zou moet zijn. Aangezien dit de situatie is, accepteer in vreugde deze goddelijke gunst, en dit waarlijk goddelijke bevel. Dit bevel zal plaats vinden in gemeenschappen van bisschoppen want dit moet beschouwt worden als komende van God zelf... de goddelijke kracht heeft gebruik gemaakt om ons als instrument te gebruiken om de kwade bedoelingen van de duivel te vernietigen..." [2]

Dit soort uitspraken tegen het Joodse volk waren ook gedaan tijdens voorgaande raadsvergaderingen. Maar door deze conclusies van de oecumenische raad kreeg één van deze verordeningen eindelijk macht had over de gehele georganiseerde kerk.

Nieuwe Uitingen van Geloof

Op deze manier werd de jaarlijkse herdenking van de opstanding van Jeshua verbonden met een lentefestival dat al bestond in Klein-Azië. Het was een feest dat als onderdeel had om een bloedoffer te brengen aan de godin Ishtar. Hier is de naam Easter (Engels voor Pasen) van afgeleid. Het was een feest van vruchtbaarheid dat het nieuwe leven van de lente vierde. Het maakte gebruik van symbolen die nieuw leven vertegenwoordigden. Enkele voorbeelden hiervan zijn eieren, kippen en konijnen. Toen dit feest door christenen als herdenking van de opstanding van Jeshua gevierd ging worden, werd het onderdeel van het bloedoffer weg gelaten. De symbolen van nieuw leven stonden nu voor het nieuwe leven dat we hebben in de Messias.

Het was niet verkeerd voor de niet-Joodse christenen van Klein-Azië en Zuid-Oost Europa om hun eigen, al bestaande feest te herstellen en te gebruiken om Jeshua's opstanding te vieren. De zonde van Constantijn lag in het feit dat het zijn intentie was om de relatie met de Joden te verbreken. Wanneer waarlijk gelovige christenen in Europa vandaag de dag Pasen vieren, aanbidden ze geen afgoden. Ze vieren de opstanding van de Zoon van God. Het is goed, mooi en heilig – een herstelde uiting van een bijbels geloof.

Door deze officiële verbreking van de relatie met het Joodse volk ontstond er een nieuw vraagstuk over de Joden voor de kerkleiders. De vraag was nu: "Is het mogelijk voor een Jood om gered te worden zonder eerst niet-Jood te worden?" Gedurende de hele kerkgeschiedenis is vaak een negatief antwoord op deze vraag gegeven. De reactie was dan dat het niet mogelijk is voor een Jood om een relatie te hebben met God en om de nieuwe expressies in de Kerk te omarmen, zonder zich eerst los te maken van zijn Joodse erfgoed en gemeenschap. Het probleem in deze situatie is niet de nieuwe expressies van geloof van de Kerk, maar het moeten verwerpen van de Joodse uitdrukkingen voor Joodse gelovigen en de vervloeking van het Joodse volk.

Toen het christendom zich verspreidde, kwam het ook terecht in een regio die lange donkere winters en lange zonnige zomers kende. Hier waren de midwinter- en midzomerdagen de belangrijkste feesten van het jaar. In Scandinavië was het midwinterfeest vernoemd naar de god van de Vikingen Jul. Onderdeel van dit feest was een bloedoffer aan de god Jul. Direct nadat de kortste dag van het jaar voorbij was, hakte men een dennenboom om en zette deze in het huis. Ze vierden hiermee dat de korste dag van het jaar voorbij was en dat snel de zon weer zou komen waardoor alles zou gaan groeien. Ze offerden een varken op een altaar aan Jul en aten daarna het vlees van het offerdier. Net als Pasen heeft ook dit feest een nieuwe

betekenis gekregen. Het is veranderd in een viering van de geboorte van Jeshua. Ook hier is het zo dat wanneer ware christenen in Europa vandaag Kerst vieren ze geen afgoden aan het aanbidden zijn. Ze gedenken de geboorte van Jeshua, de Zoon van God. Het is een mooie, herstelde uiting van bijbels geloof.

Eens was ik uitgenodigd door een christelijke voorganger om te gaan vissen op een Joodse feestdag. Ik sloeg de uitnodiging af en zei dat het een feestdag voor mij was. Hij lachte en stelde voor dat ik een uitzondering zou maken. Ik vertelde hem dat de feestdag belangrijk voor me was en dat ik het niet wilde missen. Toen begon hij me te prikkelen en vond dat, als ik geen uitzondering kon maken om mee te gaan, ik vast zat aan de Wet.

Ik reageerde door te vragen of hij Kerst vierde.

"Natuurlijk doe ik dat", zei hij.

Daarna vroeg ik hem of hij ooit de uitzondering had gemaakt om Kerst een keer over te slaan.

Hij keek me verward aan en zei: "Nee".

Ik vervolgde, "Je wilt me vertellen dat je elk jaar van je leven Kerst hebt gevierd? Zonder enige uitzondering?"

"Eh, ja" zei hij.

"Wow", reageerde ik, "Voor mij klinkt dit als een gebondenheid."

Hierna keek hij me nog verwarrender aan dan daarvoor.

Toen vervolgde ik, "Maar dat is het niet, toch?"

"Nee", antwoordde hij.

"Het is waarschijnlijk een van je favoriete feestdagen, is het niet?"

"Ja".

"Waarschijnlijk kijk je er erg naar uit."

"Dat klopt", antwoordde hij.

Dus vervolgde ik: "Het is de tijd van het jaar dat je als familie samenkomt en elkaar cadeaus geeft. Je laat jou liefde en Gods liefde zien aan je vrienden en bekenden. Alle andere dingen worden aan de kant gezet en je geniet van het samenzijn. Je lacht, maakt grappen, vertelt verhalen, zing liederen en hoort de laatste nieuwtjes van elkaar. En waarschijnlijk neem je ook de tijd om met elkaar de Heer te danken." De man antwoordde: "Inderdaad".

"Nou", zei ik, "voor mijn Joodse feestdagen geldt precies hetzelfde. Ze zijn geen last maar een zegen. Ik vier ze om hun betekenis voor mij en omdat ik er van geniet. Niet omdat ik ertoe gedwongen ben om het te doen."

Het Goede Nieuws van Jeshua zich in Europa en maakte haar intrede in de culturen van de Europese volkeren. Ze kregen niet een 'gepotte plant' van geloof, maar het zaad van de boodschap werd geplant in hun eigen unieke cultuur. Nieuw leven werd onder hen geboren. Het schoot wortel in de nieuwe aarde en bloeide.

Al snel begonnen de Europeanen het Goede Nieuws naar Afrika en Azië te brengen. Terwijl ze dit deden vergaten ze echter het voorbeeld van de eerste zendelingen te volgen. Ze namen hun eigen cultuur mee en legden hun eigen tradities op aan de lokale bevolking. Ze verklaarden: "Jullie cultuur is heidens. Jullie hebben de cultuur van God nodig. Jullie hebben onze cultuur nodig." En ze gingen verder met het onderwijzen van hun eigen gewoontes aan de mensen waarnaar ze uitgezonden waren. Dit was inclusief een aantal van de herstelde uitingen van het geloof uit de Europese cultuur – hersteld maar nog steeds vreemd en niet relevant voor de lokale bevolking. Deze buitenlandse tradities die werden geleerd omvatten vaak ook nog niet geheel herstelde aspecten van de Europese cultuur. Een probleem was dat gedacht werd dat deze culturele uitingen onderdeel uitmaakten van het Evangelie zelf. De mensen die het Goede Nieuws te horen kregen waren vaak verblind door het culturele papierje waarin de boodschap was verpakt, waardoor het voor hen

onmogelijk werd om de boodschap ervan te onderscheiden. Een ander groot probleem was vaak de manier waarop de Europeanen de mensen waar ze naar uitgezonden waren behandelden. Zo brachten ze geen 'goed' nieuws. Hun zondige daden tegen hun toehoorders spraken luider dan hun woorden.

Eren van Verscheidenheid

Ik hoorde over een bijbelvertaler die in Zuid-Oost Azië werkte. Hij was bezig met het vertalen van het Nieuwe Testament naar de taal van een stam die leefde in een deltagebied. Elk jaar tijdens de regentijd treden de rivieren buiten hun oevers en zorgen ervoor dat het hele gebied onderloopt. De mensen van deze stam bouwen hun huizen op palen. Daardoor kan het water bij een overstroming onder hun huizen door stromen. De vertaler kwam voor een moeilijk punt te staan toen hij Mattheüs 7 wilde vertalen. Aan het einde van dit hoofdstuk wordt geschreven over een wijs man en een dwaas man. De wijs man bouwde zijn huis op een rots en de dwaas man op zand. Hier kwam een cultuurverschil aan het licht. Als je in dit deltagebied je huis op een rots zou bouwen zou dit dom zijn, want dan spoelt je huis alsnog weg. Een wijs man uit deze stam zou juist zijn huis op zand bouwen zodat de palen diep in de grond konden zakken. Dit maakt zijn huis veilig.

De vertaler wist niet zo goed hoe hij dit moest vertalen. Moest hij zeggen: "Een wijs man bouwt zijn huis op het zand", en: "Een dwaas man bouwt zijn huis op een rots?" Dit zou niet getrouw zijn aan de originele tekst, dus bleef hij er over nadenken. Toen vond hij de oplossing. Hij besloot het te vertalen met: "Een wijs man bouwde zijn huis op een goed fundament..." en: "Een dwaas man bouwde zijn huis op een slecht fundament." Dit was getrouw aan de tekst en het gaf ook de mogelijkheid aan de mensen om het op hun eigen manier te interpreteren. De vertaler had een manier gevonden om de waarheid van de tekst over te brengen op een manier die van betekenis was voor de manier van leven van de lezer.

Vele zendelingen zouden in deze situatie dogmatisch zijn in hun volharding dat een wijsman zijn huis op een rots zou bouwen. Zij zouden gezegd hebben: "Mijn Bijbel zegt...", en "Mijn God is dezelfde gisteren, vandaag en voor altijd." en: "Mijn God is geen leugenaar." In tegenstelling tot de hierboven beschreven bijbelvertaler, zou het hen niet gelukt zijn om de betekenis van het schriftgedeelte over te brengen aan de mensen waar ze naar toe gezonden waren.

Het is van grote waarde om de tradities van onze vaders te eren. Men zou deze moeten behouden zolang deze tradities niet de principes van de Bijbel tegenspreken. Het is mogelijk dat ze kunnen dienen als aanvulling op het Woord van God, zolang ze maar niet tegen haar principes ingaan. De uitvoering mag dan anders lijken en zijn, dit is goed zolang ze maar dezelfde beginselen behouden.

In hoofdstuk 35 van het boek Jeremia, geeft de profeet een krachtig voorbeeld van een familie die het gebod van hun vader onderhield, zelfs toen ze door de profeet Jeremia bevolen werden om anders te doen terwijl ze op het terrein van de tempel waren. De plaats of de persoon intimideerde hen niet. Toen sprak de Heer tot hen door Jeremia:

Jeremia 35: 18–19

18 Hierna zei Jeremia tegen de Rechabieten: 'Dit zegt de HEER van de hemelse machten, de God van Israël: Jullie hebben alle geboden van je voorvader Jonadab nageleefd, jullie zijn hem in alles gehoorzaam geweest. **19** Daarom – dit zegt de HEER van de hemelse machten, de God van Israël: Er zullen altijd nakomelingen van

Jonadab, de zoon van Rechab, zijn die mij dienen.'

De dingen die Jonadab (de voorvader) zijn zonen en nakomelingen had opgedragen om te doen waren geen bijbelse eisen. Ze waren als een aanvulling op de Bijbel. Toch had de Heer veel respect voor de nakomelingen omdat zij de geboden van hun vader volgden.

Eren wij de tradities van onze vaders? Respecteren wij de tradities van andere volken omdat ze doorgegeven zijn door hun voorouders? Hebben wij hen, met het brengen van de boodschap van verlossing, ook geleerd om hun vaders te eren? Of hebben we ze misschien geleerd om hun vaders te onteren?

Belichaming van Herstel van Ons Volk en Land

De schepping is ontwricht. De mensheid heeft haar relatie met haar Schepper verbroken. Zij heeft het land dat haar in beheer was gegeven bevuild. Onze Schepper heeft met het verlossingsplan als doel de schepping te herstellen voor Hemzelf. De Schepper bracht dat plan over naar Israël door het culturele erfgoed dat Hij gaf aan ons als Joods volk. Zijn Zoon Jeshua leefde onder ons in dat erfgoed, in die cultuur en was de belichaming van de boodschap. Jeshua eerde het land waarin hij was geboren en hij eerde de mensen met wie hij samenleefde. De boodschap werd vlees en woonde onder ons, als een van ons.

Als eerst geroepen natie van boodschappers was Israël apart gezet voor een doel dat nu nog niet vervuld is. Het blijft haar bestemming. Ze is nog steeds geroepen om die boodschap van verlossing uit te dragen.

Het trouw vasthouden aan ons Joods cultureel erfgoed als Messiaanse Joden, verbindt ons met ons oorspronkelijke en uiteindelijke nationale doel en onze roeping. Als we er voor kiezen om de gewoontes niet te volgen, wil dat niet zeggen dat we gescheiden worden van God. Het gevolg echter is wel dat we ons buiten de gemeenschap van mensen zetten die zich wel hebben toegewijd om het Joodse volk levend te houden. Voorbeelden van tradities die gedurende eeuwen van ballingschap hebben gediend om de Joodse cultuur te behouden zijn: het houden van Shabbat (rustdag) en *Kashrut* (Joodse eet- en voedselbereidingsgewoonten) Wij als Joden hielden deze tradities in stand, maar nog meer zorgden deze tradities voor het voortbestaan van ons, het Joodse volk. Ze onderscheidden ons van andere volken waarmee we samenleefden tijdens de jaren van ballingschap. De Heer gebruikte deze dingen om ons te bewaren voor Zijn doel.

Er is een aantal goed gevestigde Joodse gemeenschappen op het zuidelijk halfrond. Onder de evenaar zijn de seizoenen van het jaar het tegenovergestelde van die van boven de evenaar. Tijdens de lente op het noordelijk halfrond, is het herfst op het zuidelijk halfrond. Dus wanneer de Joodse gemeenschappen op het zuidelijke halfrond de feesten van Israël volgens de hebreeuwse kalender vieren, doen ze dit dus in de tegenovergestelde seizoenen. Joden in Nieuw-Zeeland vieren het lentefestival Pesach tijdens het oogstseizoen van het land waarin ze op dat moment wonen. Men viert het oogstfeest Sukkot in de lente van het land waarna ze toe getrokken zijn. Op deze manier geven ze uiting aan hun band met hun verleden alsook hun toekomst in het land Israël. Ze eren hun voorvaders. Ze identificeren zich met hun gezamenlijke Joodse geschiedenis en ook met hun bestemming. Ze laten zien dat ze niet behoren aan het land waar ze momenteel wonen.

Als we Maori's zouden leren om de feesten van Israël te vieren, zou dat een ontering zijn voor hun voorvaders en hun land. Dit zou botsen met wie zij zijn en waar ze wonen. Het is logisch voor de Joodse gemeenschap in ballingschap om hun tradities

te behouden als een connectie met hun verleden en toekomst. Het zou echter niet juist zijn om dit aan andere gemeenschappen in Nieuw-Zeeland op te leggen. Als anderen graag mee willen doen aan het vieren van de feesten dan mag dit natuurlijk, maar het is zeker geen verplichting. Men is vrij om te delen in deze tradities met als doel zich te identificeren met het Joodse volk of om ervan te leren, maar het zou niet passen als men zich deze uitingen zou gaan toe-eigenen. Het zou beter zijn als men de tradities van hun eigen land en geschiedenis zou behouden, om hun land en eigen vaders te eren.

In Romeinen 11 laat de apostel Paulus zien dat de heidense volgelingen van Jeshua zijn als takken die afgesneden zijn van een wilde olijfboom en geënt zijn op een edele boom. Wanneer van verschillende olijfbomen takken worden afgesneden en geënt worden op een andere soort olijfboom, zal elke soort gewoon doorgroeien op de nieuwe boom. Ze blijven hun originele soort olijven produceren met hun eigen unieke kleur en smaak. Het verschil is dat deze bomen nu hun voedsel krijgen van een nieuwe wortel. Als die wortel sterker en beter is, zullen de takken meer kans hebben om volledig vruchten te produceren. Het is nog steeds dezelfde unieke vrucht, maar het zal van een betere kwaliteit zijn en er zullen er ook veel meer van zijn.

De wortel van de edele olijfboom in Romeinen 11 is niet de Joodse gemeenschap, het is Jeshua zelf. Hij is onze wortel door wie we het voedsel krijgen dat ons leven geeft. De gelovigen uit de volkeren die geënt zijn, ontvangen nu hun voedsel dat leven geeft door Jeshua. Deze olijfboom, waar we allemaal een onderdeel van zijn, is niet een boom met maar één soort olijf. Het is een boom met geënte takken van vele bomen. Het is een boom met olijven die verschillen in kleur, smaak, vorm en geur. Sommige zijn meer geschikt voor het maken van olie en anderen om te wekken. Ze worden allen anders klaar gemaakt en worden anders geserveerd. Door het ontvangen van het voedsel dat leven geeft door middel van een betere wortel, kunnen we ons nu allen ten volle ontplooien. Elk van onze vruchten zijn nog steeds uniek, maar de opbrengst is nu veel hoger en van een hogere kwaliteit.

Het wereldwijde lichaam van de Messias zou een symfonie van kleuren, smaken en geluiden moeten zijn. We zijn één in de Heer, maar wel verschillend. Eenheid is niet uniformiteit. We zouden de diversiteit van onze volkeren moeten vieren en tegelijkertijd moeten streven om meer te gaan lijken op Jeshua, de Zoon van God, de Levende Boodschap. Mogen we allen deze boodschap uitdragen in de gemeenschappen waarin we leven, op een manier die aanspreekt en begrepen wordt.

Voetnoten

1 Alle bijbelcitaten zijn overgenomen uit De Nieuwe Bijbelvertaling

2 Nicene and Post-Nicene Fathers, Series II, Vol. XIV: The Seven Ecumenical Councils Edingburgh: T & T Clark, 1980.

Gavriel Gefen is de oprichter en directeur van Keren HaShlichut, een Israëlische Messiaanse organisatie van Joodse zendelingen. Gavriel heeft met deze bediening meer dan 80 landen bezocht.

Gavriel Gefen
P.O. Box 1833
Jerusalem 91017
ISRAËL

Telefoon +972-2-5671951
E-mail: gavriel@shlichut.com
Website: www.shlichut.com